

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 300)

Aug (1) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகள் வ்யாக்யானங்கள்)	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 120)

26. பஞ்சமீ காமஸூர்வித்யா காமபீஜாபராஹ்வயா

ப்ராத்யும்நீ பரமா சக்திஸ்தஸ்யா ரூபம் நிபோத மே

பொருள் - காமபீஜா எனப்படும் ஐந்தாவது வித்யையானது, விருப்பங்களை நிறைவேற்றி வைக்கக்கூடியதாகும். இது ப்ராத்யும்நீ என்பவளுடைய உயர்ந்த சக்தி ஆகும். அவளுடைய ரூபம் குறித்து நான் உரைக்கக் கேட்பாயாக.

27. மத்யமம் குணதத்த்வாநாம் யத் ப்ரோக்தம் பச்சிமாநநம்

ரஞ்ஜநம் ஸத்த்வ தமோர்போகேநால்பேந ரஞ்ஜிதம்

28. ஸா பரா ப்ரக்ருதி: காக்க்யா கல்பயந்தீ ஜகத்விதிம்

புருஷேச்வர யோகேந ஸா ஸ்ருஷ்ட்யை ஸம்ப்ரகல்பதே

29. அவ்யக்த புருஷே சாக்ய ரூப த்ரய விபாவிநீ

மாயா ஸ்ரீ: சா புநர்தேவீ வ்யோமேசே ப்ரதிதிஷ்டதி

30. இதி ரூப ப்ரபாவௌ தெள காமபீஜஸ்ய தர்சிதௌ

ஷஷ்டிம் ஸாரஸ்வதீம் வித்யாம் கதந்த்யா மே நிசாமய

பொருள் - பச்சிமாநநம் என்பது நடுகுணமாக உள்ள ராஜஸம் ஆகிறது. இது இன்பமானது ஆகும். இது ஸத்வம் மற்றும் தாமஸம் மூலம் உண்டாகும் இன்பங்களுடன் கலந்தும் உள்ளது. இது ஸ்ருஷ்டியை நடத்துவதும், "க" என்னும் அக்ஷரத்தால் கூறப்படுவதும் ஆகிய ப்ரக்ருதியையும் குறிப்பதாக உள்ளது. புருஷேச்வரனுடன் சேரும் இவள் ஸ்ருஷ்டிப்பதில் உறுதி கொள்கிறாள். மேலும் அவ்யக்த, புருஷன், ஈசன் ஆகிய மூன்று ரூபங்களாக வெளிப்படுகிறாள். இவளே

மாயை அல்லது வ்யோமேசத்தில் (அதாவது “ஓம்” என்பதில் உள்ள “ம்”) உள்ள ஸ்ரீயும் ஆகிறாள். இப்படியாக உனக்கு நான் காமபீஜத்தின் ரூபம் மற்றும் சக்தியைக் கூறிவிட்டேன். ஆறாவது பீஜமான ஸாரஸ்வதி குறித்து இப்போது நான் கூறக் கேட்பாயாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 300)

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால் நாங்கள் பதில் உரைக்கிறோம் - “நஸங்க்யோபஸங்க்ரஹாத் அபி”. இங்குள்ள “பஞ்ச பஞ்சஜநா” என்பதன் மூலம், “இருபத்து ஐந்து” என்னும் எண்ணிக்கை கூறப்பட்டது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், இவை கபிலதந்த்ரத்தை உணர்த்துவதாகத் தோன்றவில்லை. ஏன்? “நாநாபாவாத்”. “பஞ்ச” என்ற எண்ணிக்கையுடன் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ள “பஞ்சஜநா:” என்பது கபிலதந்த்ரத்தின் மூலம் வெளிப்படும் ஸித்தாந்தத்தைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ளதால் ஆகும். ப்ரு. (4-4-17) - யஸ்மிந் பஞ்ச பஞ்சஜநா ஆகாசச்ச ப்ரதிஷ்டித: - எந்த ஆத்மாவிடம் ஐந்து “ஐந்து பேர்கள்” மற்றும் ஆகாசம் ஆகியவை நிலைநிற்கின்றனவோ - என்ற வாக்கியத்தில் உள்ள “யத்” என்ற சொல்லால் (அதாவது “யஸ்மிந்” என்பதில் உள்ள “யத்” என்னும் பகுதி), அவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைத் தங்கள் ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன என்பதால், ப்ரஹ்மத்தையே தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டவையாகும் என்பதே வெளிப்படுகிறது.

மேலும், ப்ரு. (4-4-17) - தமேவ மந்ய ஆத்மாநம் வித்வாந் ப்ரஹ்மாம்ருதோ அம்ருதம் - அந்த ஆத்மாவை இப்படியாக அறிபவன் முக்தி அடைகிறான் - என்பதில் உள்ள “தம் = அந்த” என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகிறது; இதுவே “யத்” என்ற சொல்லாலும் (கடந்த பத்தியின் இறுதி காண்க) நிச்சயிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மம் ஆகும். ஆகவே இங்கு கூறப்பட்ட “பஞ்ச பஞ்சஜநா” என்பது அந்த (கபில) தந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டதைக் காட்டிலும் தனித்ததாகும் (வேறுபட்டது). “அதிரேகாத் ச”. இங்கு கூறப்பட்டவை, கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட தத்வங்களுடைய எண்ணிக்கையைக் காட்டிலும் அதிகமாக உள்ளன; அதாவது “யத்” என்பதால் கூறப்பட்ட ஆத்மா

(ப்ரஹ்மம்) மற்றும் ஆகாசம் ஆகியவை இரண்டும் கூடுதலாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, சூலி. (14) - தம் ஷட்விம்சகம் இத்யாஹு: ஸப்த விம்சதா பரே - தத்வங்கள் இருபத்து ஆறு என்றும், உயர்ந்த ப்ரஹ்மமானது இருபத்து ஏழாவது என்றும் கூறுகிறார்கள் - என்ற ச்ருதி வாக்கியத்திற்கு ஏற்ப, அனைத்து தத்வங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனும், பரமபருஷனும் ஆகிய ப்ரஹ்மே இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறான்.

ஸுத்ரத்தில் உள்ள “ந ஸங்க்யோபஸங்கரஹாத் அபி” என்பதில் காணப்படும் “அபி = என்றால் கூட” என்பதன் மூலம், “பஞ்ச பஞ்சஜநா” என்று இருந்தால் கூட, இருபத்து ஐந்து தத்வங்களே கூறப்பட்டன என்பதை ஏற்கமுடியாது; ஏன்? இங்கு ஒவ்வொன்றும் ஐந்து எண்ணிக்கைகள் கொண்ட ஐந்து கூட்டங்களாக உள்ளன என்று கூறப்படவில்லை. ஸாங்க்ய தந்த்ரத்தின் பொதுவான ஜாதி (குணங்கள்) அடிப்படையிலோ அல்லது வேறு எந்த அடிப்படையிலோ இருபத்து ஐந்து தத்வங்களைப் பிரித்தாலும், ஐந்து எண்ணிக்கைகள் கொண்ட கூட்டமாகப் பிரிக்க இயலவில்லை. இதனை மறுக்கும் விதமாக நீங்கள் (பூர்வபக்ஷி) - “ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்கள், ஐந்து மஹாபூதங்கள், ஐந்து தந்மாத்ரைகள் மற்றும் எஞ்சியுள்ள அனைத்தும் சேர்ந்து ஐந்து” என்று பிரிக்கலாம் அல்லவா - என்று கூறக்கூடும். இது சரியல்ல; ஏனென்றால், இங்குள்ள மந்த்ரத்தில் (ப்ரு. 4-4-17), ஆகாசம் என்பது தனியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; ஆகவே மஹாபூதங்களை ஐந்து கொண்ட ஒரு கூட்டமாக உரைக்க இயலாது.

ஆக, இங்குள்ள “பஞ்சஜநா:” என்ற தொகைமொழியானது, ஒரு கூட்டத்தைக் குறிப்பிடவில்லை; மாறாக பாணினி. (2-1-50) - திக் ஸங்க்யே ஸம்க்ராயாம் - திசை மற்றும் எண்ணிக்கை ஆகியவற்றைக் கூறும் சொற்கள் மற்றவற்றுடன் சேரும்போது, ஒரு பெயரை உண்டாகுவதற்காக, முதல் சொல்லுடன் சேர்ந்து நின்று, ஸமாஸத்தை (தொகை) அடைகிறது - என்று ஸுத்ரத்திற்கு ஏற்ப, ஒரு பெயரையே குறிப்பிடுகிறது. இவ்விதம் கொள்ளவில்லையென்றால், “பஞ்சஜநா” என்று சொல்லின் பால், மாறியிருக்கும் (பஞ்சஜநி என்று இருந்திருக்கும்). ஆக, “பஞ்ச” என்ற அடைமொழியுடன் கூறும்படியாக “பஞ்சஜநா” என்ற பெயர்

கொண்ட சில பொருள்கள் இருக்கலாம்; உதாரணமாக, “ஸப்த ஸப்தரிஷிகள் = ஏழு ஸப்தரிஷிகள்” என்று கூறுவது போன்றாகும்.

பூர்வபகஷம் – அப்படியென்றால் “பஞ்ச பஞ்சஜநா” என்று கூறப்படுபவை எவை? இதற்கு அடுத்த ஸூத்ரம் பதில் தருகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 300)

ஸம்ப்ரதாய ப்ரக்ரியா பாகம்

30. ஆசார்ய க்ருத்ய அதிகாரம்

மூலம் -

அதிஜிகமிஷு: ஆத்யம் தாம திவ்யம் த்ரிதாம்ந:
ச்ருத விவித பரீக்ஷா சோதிதே க்வ அபி பாத்ரே
அநக குண தசாயாம் ஆஹித ஸ்நேஹம் ஆர்ய:
ப்ரதிசதி நிரபாயம் ஸம்ப்ரதாய ப்ரதீபம்

பொருள் - திருப்பாற்கடல், ஸூர்யமண்டலம் மற்றும் ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆகிய மூன்று உயர்ந்த இடங்களைக் கொண்டுள்ளவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடையதும், முதன்மையானதும், திவ்யமானதும் ஆகிய பரமபதத்தை அடையவேண்டும் என்று விரும்பும் ஆசார்யன் செய்வது என்னவென்றால்: தகுந்த சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டதான பலவிதமான சோதனைகள் மூலம் தகுதியானவன் என்று ஏற்கப்படும் ஒரு சிஷ்யனைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்; அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த குணங்கள் கொண்ட அந்த சிஷ்யன் என்னும் விளக்கில், மிகுந்த வாத்ஸல்யம் என்னும் எண்ணெயை ஊற்றி, அழிவற்றதான ஸம்ப்ரதாயம் என்னும் தீபத்தை அளிக்கிறார்.

உபதேசங்களை யாருக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டும், செய்யக்கூடாது

மூலம் - இப்படி “குருர்கரீயாந்” என்றும், “தமிமம் ஸர்வஸம்பந்நம் ஆசார்யம் பிதரம் குரும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பரமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் முதலாக

ஸ்தாசார்ய ஸம்ப்ரதாய ஸமாகதங்களாய் ஸம்ஹீ ஸ்தந்யம் போலே விஜாதீயர்க்கு ரஸம் தெரியாத ரஹஸ்ய த்ரயார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹேண சேர்த்துத் தாங்களும் அநுஸந்தித்து, “யோ கோபாயதி அயோக்யாநாம் யோக்யாநாம் ஸம்ப்ரயச்சதி | இமம் அர்த்தம் ஸ மாந்யோ மே ஸ்வஸ்தி வ: அஸ்து வ்ரஜாமி அஹம்”, “இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந | ந சாக்ஷ்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் ய: அப்யஸூயதி”, “ய இமம் பரமம் குஹ்யம் மத் பக்தேஷு அபி தாஸ்யதி | பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்ய ஸம்சய:”

விளக்கம் - இப்படியாக கீதை (11-43) - குரூர்கரியாந் - நீயே குருவாகவும் செயலாற்றுகிறாய் - என்றும், மஹாபாரதம் சபாபர்வம் (41-21) - தமிழம் ஸர்வஸம்பந்நம் ஆசார்யம் பிதரம் குரும் - ஸஹாதேவன், “ஆசார்யனாகவும், தந்தையாகவும், குருவாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணனே அனைத்துவிதங்களிலும் கொண்டாடத்தக்கவன்” - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனே முதல் ஆசார்யனாக உள்ளான். அவனிடமிருந்து நமது ஸம்ப்ரதாய ஆசார்ய பரம்பரை தொடங்குகிறது. இத்தகைய ஆசார்யர்களால் மூன்று மந்த்ரங்களுடைய (திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம்) ஆழ்பொருள்கள் ஒன்றாகத் திரட்டப்பட்டு, எல்லையற்ற சுவையுடன் கூடியதாக அளிக்கப்படுகிறது. பெண் சிங்கத்தின் பாலுடைய சுவையை அறியாதவர்கள் போன்று, மற்ற மதத்தினரால் இந்தச் சுவையை அறிய இயலாது. இந்த மூன்று மந்த்ரங்களுடைய ஆழ்பொருளைச் சுருக்கி, அதனையே ஆசார்யன் எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளார். அதன் பின்னர் அவர் எவ்விதம், யாருக்கு உபதேசிக்கவேண்டும் என்பதை அடுத்துள்ள பலச்லோகங்கள் கூறுகின்றன: ஸாத்வத ஸம்ஹிதை (24-375) - யோ கோபாயதி அயோக்யாநாம் யோக்யாநாம் ஸம்ப்ரயச்சதி | இமம் அர்த்தம் ஸ மாந்யோ மே ஸ்வஸ்தி வ: அஸ்து வ்ரஜாமி அஹம் - இந்த ஆழ்பொருளைக் கேட்கும் தகுதி இல்லாதவர்களுக்கு இவற்றை மறைத்தும், கேட்கும் தகுதி உள்ளவர்களுக்கு இவற்றை உபதேசித்தும் செய்பவர்கள் என்னால் கொண்டாடப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நன்மையே உண்டாகும் என நான் உரைக்கிறேன் - என்றும், கீதை (18-67) - இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந | ந சாக்ஷ்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் ய: அப்யஸூயதி - இவ்விதம் நான் உனக்கு உபதேசித்தவற்றை தவம் புரியாதவனுக்கும், பக்தி அற்றவனுக்கும், கேட்பதற்கு விருப்பம் அற்றவனுக்கும்,

என்னிடம் பொறாமை கொண்டவனுக்கும் உபதேசித்தக் கூடாது – என்றும், கீதை (18-68) - ய இமம் பரமம் குஹ்யம் மத் பக்தேஷு அபி தாஸ்யதி | பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்ய ஸம்சய: - யார் ஒருவன் என்னிடம் மிகுந்த ப்ரேமையுடன் கூடிய பக்தி கொண்டவனாக இருந்தபடி, இந்த உயர்ந்த சாஸ்த்ரத்தை எனது பக்தர்களுக்கு உரைப்பானோ, அவன் என்னையே அடைகிறான் என்பதில் ஐயம் இல்லை – என்றும் கூறப்படுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 120)

வ்யாக்யானம் - [9] (மாயையை மடித்து) அவனும் இத்தை விடுவிப்பதாக அநுமதிபண்ண, ப்ரீதராய் “மடித்தேன் மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை” என்று ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு மூலப்ரக்ருதி, அத்தை திரிய விடுவித்தேனென்று செருக்கி. (வானே தரக்கருதிக் கருத்தின்கட் பெரியனானவனை) “வானே தருவானெனக்காய்” என்று தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாக வொருப்பட்டு, “கருத்தின் கட்பெரியன்” என்று உபயவியூதியோகத்தால் வரும் அந்யபரதையடையத் தீர்ந்து, தம்மையவ்வருகே கொடு போகையிலும் ஆதிவாஹிகரை நியமிக்கையிலும் தான் முற்பாடனாய்க் கொண்டு போகையிலும் பெருக்கப்பாரியா நிற்கிறவனை. அன்றிக்கே, “மாயையை மடித்து” என்கிறத்தை மேலோடு சேர்த்து, “மனைவாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை மடித்தேன்” என்று தாம் பேசும்படி அசித் ஸம்பந்தத்தை யறுத்து, “வானே தருவான்” என்று தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாக உத்யோகித்த, “கருத்தின் கட்பெரியன்” என்று தம்மாலெண்ணி முடிக்கவொண்ணாதபடி தங்கார்யத்தில் த்வரிக்கிறவனை யென்றுமாம். ஆகவிப்படி தாம் சொன்னபடி செய்யக்கடவனாய், தம்மைக் கொண்டு போகையிலே மிகவும் பாரிக்கிறவனை. (இன்று அஹேதுகமாகவாதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க) “இன்றென்னைப் பொருளாக்கி” என்று தொடங்கி இன்றிப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த நீ அநாதிகாலமென்னை உபேசஷித்திருந்ததற்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யவேணுமென்று மடியைப் பிடித்துக் கேட்க, இதுக்குச் சொல்லலாமுத்தரமென்னென்று தன்னிலே நிரூபித்து, இவையொன்று மிவர்க்குச்

சொல்லத்தகாதன வென்று அவன் நிருத்தரனாய் நின்றமையை நெடுக உட்பாதிக்கிறார் மேல். ஈசுவரன் நிரூபித்த க்ரமந் தானிருக்கும்படி:-

விளக்கம் - (மாயையை மடித்து) - அவனும் இதிலிருந்து அவரை விடுவிப்பதாக ஏற்றுக்கொள்ள, இவர் மிகவும் மகிழ்ந்து, திருவாய்மொழி (10-8-3) - மடித்தேன் மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை - என்பதற்கு ஏற்ப, “இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நிற்பதற்குக் காரணமான மாயையாக மூலப்ரக்ருதி உள்ளது. அதனை முற்றிலுமாக விடுவித்தேன்”, என்று செருக்கு அடைந்து. (வானே தரக்கருதி) - திருவாய்மொழி (10-8-5) - வானே தருவான் எனக்காய் - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்குப் பரமபதத்தை அளிப்பவனாகத் தீர்மானித்து. (கருத்தின்கண் பெரியனானவனை) - திருவாய்மொழி (10-8-8) - கருத்தின் கட்பெரியன் - என்று நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டையும் கொண்டவன் என்ற காரணத்தால் ஏற்படுவதான, மற்ற அனைத்து ஈடுபாடுகளையும் விலக்கி, தம்மை அங்கு அழைத்துக் செல்வதிலும், ஆதிவாஹிகரை நியமிப்பதிலும் முனைந்து, அழைத்துச் செல்வதில் ஆழ்ந்து எண்ணுபவனை. அல்லது இங்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; “மாயையை மடித்து” என்பதை பின்னர் வருவதான “கருதி கருத்தின்கண் பெரியவன் ஆனவனை” என்பதுடன் சேர்த்துக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (10-8-3) - மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை மடித்தேன் - என்று தான் கூறும் விதத்தில் சரீரத் தொடர்பை அறுத்து, திருவாய்மொழி (10-8-5) - வானே தருவான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்குப் பரமபதத்தை அளிப்பதாக முயல்கின்ற, திருவாய்மொழி (10-8-8) - கருத்தின் கட்பெரியன் - என்று தன்னால் எண்ணி முடிப்பதற்கு நேரம் இல்லாதபடி விரைவாகச் செயலாற்றுபவனை என்றும் கூறலாம். இப்படியாகத்தான் உரைத்தப்படிச் செய்யக்கடவனாக, தன்னைப் பரமபதத்திற்குக் கொண்ட செல்வதில் மிகவும் எதிர்பார்ப்பு கொண்டவனாக. (இன்று அஹேதுகமாகவாதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க) - திருவாய்மொழி (10-8-9) - இன்றென்னைப் பொருளாக்கி - என்று தொடங்கி, “இன்று இவ்விதமாக இந்த ஒரு காரணமும் இன்றி அடியேனை ஏற்றுக் கொண்ட நீ, எல்லையற்ற காலங்களாக என்னை ஏற்காமல் இருந்ததன் காரணம் என்ன என்று கூறவேண்டும்” என மடியைப் பிடித்துக் கேட்டார். “இதற்கான விடை என்ன உரைப்பது?” ஸர்வேசுவரன் தனக்குள் ஆராய்ந்து நோக்கி, அதற்கான விடையைக் கூற இயலாதவாக அவன் நின்ற நிலையை அடுத்து

வெளிப்படுத்துகிறார். ஸர்வேச்வரன் தனக்குள் சிந்தித்த விதம் இதுவாக இருக்கலாம் என்று அடுத்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [10] (இந்திரிய கிங்கரராய் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில், அவையாவையுமகற்ற நீ வைத்தவை யென்பர்) “யூயமிந்திரிய கிங்கரா:” என்கிறபடியே அநாதிகாலம் இந்திரியவச்சயராய், “தூராக்குழி தூர்த்தெனைநாளகன்றிருப்பன்”, “அற்ப சாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்” என்று துஷ்பூரமான இந்திரியங்களுக்கு கிரையிட்டு எத்தனை காலமுன்னையகன்றிருக்கக் கடவேன். அல்பரஸங்களாய் அநேகவிதங்களாயிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்களைப் பசையுண்டாக ப்ரமித்து எதிர்ப்பசை கொடுத்துப் புசித்து ஸர்வசக்தியான உனக்குமெட்டாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே கைகழியப்போனென்று நீர் தானே பேசும்படியான சப்தாதி விஷயப்ராவண்யமன்றோ நீர் அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்கு ஹேதுவென்னில்; “ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த” என்றும், “அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள்” என்றும் விஷயங்களும், அவற்றில் ப்ராவண்ய ஹேதுவான இந்திரியங்களும் எத்தனையேனுமளவுடையாரே யாகிலும் கலங்கப் பண்ணி நீ வேண்டாதாரை அகற்றுகைக்கு வைத்தவையன்றோவென்பர். (அது தேஹ யோகத்தாலே யென்னில் அந்நாள் நீதந்த சுமடென்பர்) அந்த இந்திரிய வச்சயதைக்கடி குண த்ரயாத்மகமான சரீர ஸம்பந்தமன்றோவென்னில், “அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை”, “அது நிற்கச் சுமடு தந்தாய்” என்று அதுவும் தந்தாய் நீயன்றோவென்பர். (முன்செய்த முழுவினையாலே யென்னில், அது துயரமேயுற்றவிருவினை யுன்கோவமுமருளு மென்பர்) அந்த தேஹ ஸம்பந்தத்துக்கடி, “முன் செய்த முழுவினை” என்று நீர் சொன்ன அநாதிகாலார்ஜித புண்யபாபரூபகர்மமன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில், “துயரமேதரு துன்பவிற்ப வினைகளாய்”, “உற்றவிருவினையாய்” என்று அசேதநமுமாய் அசக்தமுமாய் நச்வரமுமாயிருந்துள்ள புண்ய பாபரூப கர்மங்கள் உன்னுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹ ரூபேண பலிக்கு மவையாகையாலே கர்மமும் நீயிட்ட வழக்கென்பர்.

விளக்கம் - (இந்திரிய கிங்கரராய் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில்) – யூயம் இந்திரிய கிங்கரா: – நீங்கள் இந்திரியங்களுக்காக செயலாற்றுபவர்கள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டவராக,

திருவாய்மொழி (5-8-6) – தூராக்குழி தூர்த்தெனைநாளகன்றிருப்பன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-6) - அற்ப சாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, விட்டு அகல இயலாதபடி உள்ள இந்திரியங்களுக்கு எனது சரீரத்தை இரையாக அளித்து எத்தனை காலம் உன்னை அகன்று நான் நிற்கப் போகிறேன்? மிகவும் தாழ்ந்தவையாக, பலவிதமாக உள்ள புலன் விஷயங்களுக்கு ஈர்ப்பு உள்ளது போன்று மயக்கி, அதற்கு எதிர் ஈர்ப்பு அளித்து நிற்கின்ற அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனாகிய உனக்கும்கூட எட்டாதவிதமாக ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ளேன் என்று நம்மாழ்வாராகிய நீவிர் உரைக்கும்படியாக, புலன்களில் உள்ள இன்பங்களின் மீது கொள்ளும் ஆசை என்பதே நீவிர் எல்லையற்ற காலமாக இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நீடிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளது என்று ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தின் மூலமாக அருளிச்செய்தான். இதனைக் கேட்ட நம்மாழ்வார், “(அவை யாவையும் அகற்ற நீ வைத்தவை என்பர்) – திருவாய்மொழி (7-1-8) - ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த - என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-8) - அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப புலன் விஷயங்களும், அவற்றில் ஈடுபடுவதற்குக் காரணமாக உள்ள இந்திரியங்களும், எத்தனை உறுதியுள்ளவர்களையும் கலங்கும்படிச் செய்து, உனக்கு வேண்டாதவர்களை அகற்றுவதற்காக நீ ஏற்படுத்தி வைத்தவை அல்லவோ?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “(அது தேஹ யோகத்தாலே என்னில்) - இவ்விதம் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும் நிலையானது, மூன்று குணங்களுக்கு இடமாக உள்ள சரீர ஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்பட்டது அல்லவோ?” என்றான். இதற்கு நம்மாழ்வார், “(அந்நாள் நீ தந்த சுமடு என்பர்) - திருவாய்மொழி (3-2-1) - அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை - என்றும், திருவாய்மொழி (7-1-10) - அது நிற்கச் சுமடு தந்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய சரீர ஸம்பந்தமும் நீ அளித்தது அல்லவோ?”, என்கிறார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “(முன் செய்த முழுவினையாலே என்னில்) - அத்தகைய சரீர ஸம்பந்தம் என்பதும் நீவிர் கூறியதான திருவாய்மொழி (1-4-2) - முன் செய்த முழுவினை - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக ஈட்டப்பட்ட புண்ணியம் மற்றும் பாப ரூபமான கர்மங்கள் காரணமாக அல்லவோ ஏற்பட்டது?”, என்று உரைத்தான். இதற்கு நம்மாழ்வார், “(அது துயரமே உற்ற இருவினை உன் கோவமும் அருளும் என்பர்) -

திருவாய்மொழி (3-6-8) - துயரமேதரு துன்பவின்ப வினைகளாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-8) - உற்றவிருவினையாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அசேதநமாகவும், சக்தி அற்றதாகவும், அழியக்கூடியதாகவும் உள்ள புண்ணிய பாப ரூபமான கர்மங்கள் அனைத்தும் உனது கோபம் மற்றும் க்ருபை மூலமாகவே ஏற்பட்டது என்பதால் கர்மங்களும் உன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையே அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [11] (ஈவிலாத மதியிலேனென்னு மும்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப்பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்) “ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனை செய்தனன் கொல்” என்று முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற கொடிய பாபங்களிலே எத்தனை பண்ணினேனென்றும், “மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ” என்று நான் பண்ணின பாபமேயோ அனுபவித்தாலும் மாளாதென்றும் நீரே சொல்லுகையாலே கர்த்ருத்வமும் போக்த்ருத்வமும் உம்மதன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில்; “தானாங்காரமாய்ப்புக்கு தானே தானே யானான்” என்று தானபிமானியாய்ப்புக்கு ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபிமானத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அபிமானியானானென்றும், “செய்கைப் பயனுண்பேனும் யானே” என்று நம்முடையபடியை யநுகரித்துச் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸகல கர்மங்களினுடைய பலபோக்தாவும் நானே யென்றும், “கருமமும் கருமபலனுமாகிய” என்று புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியாமகனாய் என்றும் சொன்னவராகையாலே, கர்மகர்த்தாவும் தத் பலபோக்தாவும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே கர்த்தாவும் போக்தாவும் நீயேயென்பர். “கருமமும் கருமபலனுமாகிய” என்கிறவித்தால் கர்ம கர்த்த்ரு தத் பலபோக்த்ரு தாதநீயம் விவக்ஷிதமாகையாலே யாய்த்து இவ்விடத்தில் இவர் இச்சந்தையை யெடுத்தது.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “(ஈவிலாத மதியிலேன் என்னும் உம்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் என்னில்) - திருவாய்மொழி (4-7-3) - ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனை செய்தனன் கொல் - என்பதற்கு ஏற்ப முடிவற்ற பாபங்கள் எத்தனை செய்தேன் என்றும், திருவாய்மொழி (1-4-3) - மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ - என்பதற்கு ஏற்ப நான் செய்த பாபங்கள்

அனைத்தும் அனுபவிக்காமல் கழியாது என்றும் நீவிர் உரைக்கிறீர். ஆகவே கர்மங்களைச் செய்பவனாக உள்ள தன்மை, அதன் பலன்களை அனுபவிப்பவனாக உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் உம்முடையதே அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு நம்மாழ்வார், “(ஆங்காரமாய்ப் புக்குச் செய்கைப்பயன் உண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா என்பர்) - திருவாய்மொழி (10-7-11) – தானாங்காரமாய்ப்புக்கு தானே தானே யானான் – என்று தன்னுடையது எனக் கருதியபடி, ஆத்மா மற்றும் ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்கள் ஆகியவற்றில் ஸர்வேச்வரனாகிய எனக்கு உள்ள உடைமை என்பதைத் தவிர்த்து, மனிதர்கள் அவற்றைத் தங்களுடையது என்று எண்ணுகிறார்கள்; ஸர்வேச்வரனாகிய எனது நிலையைக் கூறும்விதத்தில் திருவாய்மொழியில் (5-6-4) – செய்கைப் பயனுண்பேனும் யானே - என்று அனைத்து கர்மங்களுடைய பலன்களை அனுபவிப்பவன் நானே என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-10) – கருமமும் கருமபலனுமாகிய - என்று புண்ணியபாப ரூபமாக உள்ள கர்மங்களுக்கும் அவற்றுடைய பலன்களுக்கும் நானே நியமிப்பானாக உள்ளேன் என்றும் நீ கூறுகிறாய். ஆகவே கர்மங்களை இயற்றுபவனும், அவற்றின் பலன்களை அனுபவிப்பவனும் நீயே ஆகிறாய்”, என்கிறார். “கருமமும் கருமபலனுமாகிய” என்பதன் மூலம், கர்மங்களை இயற்றுதல் அவனுக்கு வசப்பட்டது என்பதால், இவர் இந்தத் திருப்பாசரத்தின் பகுதியை அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 265)

4-3-6 காலசக்கரத்தொடு வெண்சங்கம் கையேந்தினாய்

ஞாலமுற்றும் உண்டுமிழ்ந்த நாராயணனே என்னென்று

ஓலமிட்டு நானழைத்தால் ஒன்றும் வாராயாகிலும்

கோலமாம் என் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே

பொருள் - விரோதிகளை அழிப்பதான தன்மையில் காலனாக நிற்கும் இயல்பு கொண்ட சக்கரத்தாழ்வானோடு, மிகுந்த தேஜஸ் பொருந்திய வெண்மை நிறைந்த ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, அவை பொருந்தி நிற்பதற்கு ஏற்ற இடமாகிய தனது திருக்கரத்தில் கொண்டவனே! இவ்விதம் அனைத்தையும் காப்பாற்றும் பல ஆயுதங்களையும் உனது திருக்கரத்தில் வைத்துள்ளபோதிலும், உன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியதான இந்த ஜகத்திற்கு ஓர் ஆபத்து ஏற்படும்போது, அத்தகைய ப்ரளய ஆபத்தில் இந்த ஜகத்தானது அகப்படாதவிதமாக, இதில் உள்ள எதுவும் தப்பாதபடி உனது வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றி, பின்னர் வெளியிட்ட நாராயணனே! இவ்விதமாக அமர்ந்த இடத்திலிருந்து எழுந்து வர இயலாதபடி உள்ள நான் உன்னை அழைத்தாலும், நீ வருவதற்கான எந்த ஒரு சுவடும் இன்றி வராமல் உள்ளாய் என்றாலும், எனது தலைக்கு, மலர்ந்த தாமரை போன்ற எல்லையற்ற இனிமை தருவதும், தேஜஸ் நிறைந்த வீரக்கழலுடன் கூடியதும் ஆகிய உனது திருவடிகளே அலங்காரமாக உள்ளன.

அவதாரிகை - “இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதே யொழிந்தாயே யாகிலும் உன் ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள்” என்கிறார். “உனக்கு நான் உதவப் பெற்றிலேனாகிலும் என் ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானாற்போலே, நீ வாராயாகிலும் உன் ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள்”, என்கிறார். அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லாநிற்க, நடுவே தம்முடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுவானென் என்னில், இரண்டு சேதநர் கூடிக் கலந்து பரிமாறாநின்றால், பிறக்கும் ரஸங்களும் இரண்டு தலையிலும் உண்டாயிருக்குமிறே; அதில், கீழெல்லாம் அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லிக் கொண்டு போந்தார்; இப்போது அவன் ப்ரணயித்வாதிசயம் தம்மையும் ப்ரணயியாக்கிற்று என்கைக்காக.

விளக்கம் - “இவ்விதம் உன்னிடம் ஆழ்ந்த ப்ரேமை கொண்டுள்ள என்னிடம் நீ வராமல் இருந்தாலும் கூட, உனது திருவடிகளே நான் உயிர் தாங்குவதற்கு ஏற்றதாக உள்ளன”, என்கிறார். அல்லது, “நீ பல அவதாரங்கள் எடுத்தபோதிலும் உனக்கு நான் வந்து உதவவில்லை என்றாலும், எனது ஆத்மாவானது உனது தாரகமாக நின்றன; அதே போன்று நீ இப்போது வரவிலையென்றாலும் உனது திருவடிகள் எனக்குத் தாரகமாக உள்ளன”, என்கிறார். ஆனால், அவன் தனது ப்ரேமை வெளிப்படுத்தும்போது இவர் ஏன் தனது ப்ரேமையை இவ்விதம் வெளிப்படுத்துகிறார்? இரண்டு சேதநர்கள் ஒன்றாகக் கூடி நிற்கும்போது இருவருடைய விருப்பங்கள் முதலான பலவும், இருவருக்கும் ஏற்படும் அல்லவோ? இது போன்று இதுவரை அவனுடைய ப்ரேமையைக் கூறிவந்தார், இப்போது அவன் தன் மீது கொண்ட ப்ரேமையின் அதிசயமானது தன்னை அவன் மீது ப்ரேமை கொள்ளும்படியாகச் செய்கிறது என்பதை உணர்த்த தனது ப்ரேமையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காலசக்கரம் இத்யாதி) இதுவாயிற்று இவர் கூப்பிட்ட பாசுரந்தான். ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாம் திருவாழியோடே கூட, ச்யாமளமான திருமேனிக்கு ப்ரபாகமான வெண்மையையுடையத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற அழகிய திருக்கையிலே பூவேந்தினாற்போலே ஏந்தினவனே! ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு வெளுப்பு நிரூபகமானாற்போலே காணும் திருவாழிக்கு ப்ரதிகூல நிரஸநமும்

நிருபகமாயிருக்கும்படி. (ஞாலமுற்றும் இத்யாதி) இவற்றை ஆபரணமாகக் கொண்டு ஒப்பித்து, விபூதி நோவுபடத் தான் ஒப்பணையழியாதே யிருக்கையன்றிக்கே, ஆபத்ஸகனாயிருக்கும். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, அது கழிந்தவாறே வெளிநாடு காணப் புறப்படவிட்டு இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கும். (நாராயணனே) இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கவும், “இவன் நம்மை ரக்ஷித்தான்” என்று ப்ரத்யுபகாரம் தேடி நெஞ்சாறல்படவும் வேண்டாதபடி ப்ராப்தி இருந்தபடி. “மாதா நம்மை வயிற்றிலே ரக்ஷித்தால், என் செய்வோம் நாம் இவளுக்கு” என்று நெஞ்சாறல்படுவாரில்லையிறே; ப்ராப்தியிறே அதுக்கு அடி; அப்படியேயிறே அவனும், “தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி” உய்யக்கொண்டவனிறே.

விளக்கம் - (காலசக்கரம் இத்யாதி) - இவர் அவனை அழைப்பது போன்று இந்தப் பாசுரம் அமைந்துள்ளது. விரோதிகளுக்கு யமன் போன்றுள்ள சக்கரத்தாழ்வானுடன் சேர்ந்து, தனது நீல நிறமான திருமேனிக்குச் சேரும்விதமாக வெண்மையாக உள்ள ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, வெறும் கைகள் கொண்டு ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியாக உள்ள திருக்கரங்களில், மலர்கள் போன்று ஏந்தியுள்ளவனே! ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்திற்கு வெண்மை நிறமானது அடையாளமாக உள்ளது போன்று, எதிரிகளை அழித்தல் என்பது சக்கரத்தாழ்வனுக்கு அடையாளமாக உள்ளது. (ஞாலமுற்றும் இத்யாதி) - இவற்றை ஆபரணங்களாகக் கொண்டு அலங்காரம் செய்தபடி, தனது உடைமைகள் அழிந்தபடி உள்ளபோதிலும் தனது அலங்காரம் கலைந்துவிடுமோ என ஏதும் செய்யாமல் நிற்காமல், அனைத்திற்கும் காவலனாக உள்ளான். (நாராயணனே) - இவ்விதம் ஒரு எல்லையின்றி இவன் காப்பாற்றியதைக் கண்டு, “இவன் நம்மைக் காப்பாற்றினானே! ஆனால் இவனுக்கு ஏற்ற கைம்மாறு நம்மிடம் ஏதும் இல்லையே”, என்று மனதில் துன்பம் அடையவேண்டிய அவசியம் இன்றி ஸம்பந்தம் கொண்டவன். “நமது தாய் தனது வயிற்றில் நம்மை வைத்துக் காப்பாற்றினானே! அவளுக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறோமோ?” என்று துன்பம் அடைபவர்கள் யாரும் இல்லை அல்லவோ? அங்குள்ள ஸம்பந்தமே இவ்விதம் காப்பாற்றுதலுக்குக் காரணமாக உள்ளது போன்றே இவன்

விஷயத்திலும் உள்ளது. பெரியதிருமொழி (11-6-6) - தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி - என்று உரைத்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (என்று என்று) கையும் ஆழ்வார்களுமான அழகையும், காலாநுகூலமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், இவையில்லாவிடிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையும் சொல்லி. வீபஸையாலே, தனித்தனியே ஆழங்காற்பட்டபடி. (ஓலமிட்டு நான் அழைத்தால்) பலஹீநனான நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால். பரமபதத்திலே இருந்தாலும் நிலைகுலைந்து வரவேண்டும்படி பெருமிடறு செய்து கூப்பிட்டால். (ஒன்றும் வாராயாகிலும்) “குசஸ்தலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரிஹைஷ்யதி” என்கிறபடியே, “அங்கு நின்றும் புறப்பட்டான், இங்கே வந்துவிட்டான்” என்று வருகைக்கு ப்ரஸங்கமில்லையே யாகிலும். “நாம க்ராஹஞ்ச நாதஸ்ய சீதல: காஹளத்வநி:” என்னக்கடவதிறே. (கோலமாம் என் சென்னிக்கு) “சிரஸா தாரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர் பவிஷ்யதி” என்றிருக்கிற என் சென்னிக்குக் கோலமாம். (உன் கமலமன்ன) “செவ்விப்பூச் சூடவேணும்” என்று ஆசைப்படுவாரைப்போலே. (குரைகழலே) குரையென்று பரப்பாய், அத்தாலே போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லிற்றாதல்; ஆபரண த்வநியைச் சொல்லிற்றாதல். “வாராயாகிலும் கோலமாம்” என்பானென் என்னில், வாராதொழியக்கூடாது, கூடாததுகூடிலும் என் நினைவு இதுவென்கிறார். என்னை அடியிலே இப்படியாக்கினாயே என்று கருத்து. அடிவிடில், “நின்னலாலிலேன் காண்” என்பரே.

விளக்கம் - (என்று என்று) - திருக்கரங்களும் சக்கரம் மற்றும் சங்கு என்றுள்ள அழகையும், காலத்திற்கு ஏற்ப ஆபத்தில் துணை நிற்கும் தன்மையையும், இவை இரண்டுமே இல்லை என்றாலும் கைவிட இயலாத ஸம்பந்தத்தையும் உரைத்து. இங்கு “என்று என்று” என இருமுறை ஏன் உரைத்தார் என்றால், மேலே கூறப்பட்ட இரண்டிலும் தனித்தனியே ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு உரைப்பதால் ஆகும். (ஓலமிட்டு நான் அழைத்தால்) - சிறிதும் வலிமை இன்றி உள்ள நான் உன்னை அழைக்கும்போது. பரமபதத்தில் உள்ளபோதிலும் நிலை குலைந்து ஓடி வரும்படியாக நான் அழைக்கும்போது. (ஒன்றும் வாராயாகிலும்) - மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - குசஸ்தலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரிஹைஷ்யதி - குசஸ்தலம் என்ற

இடத்திலிருந்து புறப்படும் க்ருஷ்ணன் காலையில் இங்கு வருவான் - என்று கூறியபோதிலும், “அங்கிருந்து க்ருஷ்ணன் புறப்பட்டான், இங்கே அவன் வந்து விட்டான்” என்று உணர்த்துவது போன்று, இங்கு நீ வருவதற்கான எந்த ஒரு அடையாளமும் இல்லை என்றாலும். அல்லது, நாம க்ராஹஞ்ச நாதஸ்ய சீதல: காஹளத்வநி: - க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமத்தை உணர்த்துகின்ற திருச்சின்ன ஓசை ஒலிக்கும்படியாக நீ வராவிட்டாலும். (கோலமாம் என் சென்னிக்கு) - அயோத்யாகாண்டம் (98-8) - சிரஸா தாரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர் பவிஷ்யதி - இராமனுடைய திருவடிகளை நான் எனது தலையில் ஏற்கும்வரை எனது மனம் சாந்தி அடையாது - என்று கூறுவது போன்று, எனது தலைக்கு உனது திருவடிகள் அலங்காரமாகும். (உன் கமலம் அன்ன) - “அழகான மலர்ந்த மலரைச் சூடிக் கொள்ளவேண்டும்” என்று விருப்பம் கொள்பவர்கள் போன்று. (குரை கழலே) - குரை என்றால் மிகுதி, இதன் மூலம் இனிமையின் மிகுதியை உரைக்கிறார். அல்லது ஆபரணங்களுடைய ஓசையை உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால் “வராமல் இருந்தாலும் அலங்காரமாகவே உள்ளன” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? “வராமல் இருத்தல் கூடாது. கூடாதது கூடினாலும் எனது சிந்தனை இதுவே ஆகும்”, என்று கருத்து. என்னை இவ்விதம் செய்தாயே! என்னை நீ விட்டாலும், திருவாய்மொழி (2-3-7) - நின்னலால் இலேன் காண் - என்றே கூறுவார்.

4-3-7 குரைகழல்கள் நீட்டி மண் கொண்ட கோலவாமனா

குரைகழல் கைக்கூப்புவார்கள் கூட நின்ற மாயனே

விரைகொள் பூவும் நீரும் கொண்டு ஏத்தமாட்டேனேலும் உன்

உரைகொள் சோதித் திருவுருவம் என்னதாவி மேலதே

பொருள் - “இதனை விட்டால் வேறு புகலிடம் இல்லை” என்னும்படியாக வீரக்கழல் கொண்ட திருவடிகளை நீட்டி இந்த ஜகத் முழுவதையும் அளந்து எடுத்துக் கொண்ட வாமனனே! ஒலிக்கின்ற அந்தத் திருவடிகளை எப்போதும் எண்ணியபடி நின்று அஞ்சலி செய்து வணங்குபவர்கள், உன்னையே அடையும்படியாக, “உபாயமும் உபேயமும்” என நின்ற மாயனே! நறுமணம் வீசும் மலர்கள் மற்றும் தண்ணீர் கொண்டு உன்னை நான் துதிப்பதற்கான சக்தி கொண்டவன் அல்லன் என்றபோதிலும், வேதாந்த வாக்கியங்களும் கூட எல்லை

காண இயலாதபடி உள்ள தேஜஸ் நிறைந்த உனது திருமேனியானது எனது ஆத்மாவைக் காட்டிலும் எனக்கு உயர்ந்ததாக உள்ளதே!

அவதாரிகை - “கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் ததநுகூலமான வருத்திகளு மின்றிக்கே யிருக்கிலும் என் ஸத்தையே உனக்கு ஜீவந ஹேதுவாவதே!” என்கிறார்.

விளக்கம் - “கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதான ப்ரேமை மற்றும் அதற்குரிய செயல்கள் போன்ற ஏதும் இல்லையென்றாலும், எனது இருப்பு என்பதே உனது இருப்பிற்கு ஏற்றதாக உள்ளதே” என்று வியக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குரைகழல்கள் நீட்டி) “மண்முழுதுமகப்படுத்து நின்ற” என்கிறபடியே, பூமிப் பரப்படையத் திருவடிகளுக்குள்ளேயாம்படி திருவடிகளை நிமிர்த்து. “குரை” என்பது பரப்பும், ஓசையும். (மண் கொண்ட கோல வாமனா) மண்கொண்ட பின்பும் வாமந வேஷம் இவர் திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருந்தபடி. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யங் கொடுக்கையன்றிக்கே, தம்மையநுபவிப்பிக்கைக்காக அவ்வடி கொண்டானென்றிருக்கிறார். கீழ் ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்றாய், அஞ்சலி மாத்ர ஸாத்யமென்கிறது மேல். (குரைகழல் கைகூப்புவார்கள்) உன் திருவடிகளிலே அஞ்சலி பண்ணினவர்கள், உன்னைக்கூட நின்ற என்னுதல்; உன்னைக் கைகூப்புவார்கள் குரைகழல்கள் கூட நின்ற மாயனென்னுதல்; திருவடிகள்தான் அஞ்சலி ஸாத்யமுமாய் அஞ்சலிக்கு விஷயமுமாயிறே இருப்பது. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டாற்போலே இவர்க்கும் அத்திருவடிகளிலழகு கூறுபட்டது. அவனுக்கு ஸாதநமானது இவர்க்கு ஸாத்யமாயிற்று.

விளக்கம் - (குரைகழல்கள் நீட்டி) - திருநெடுந்தாண்டகம் (5) - மண் முழுதும் அகப்படுத்து நின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தப் பூமி முழுவதும் தனது திருவடிக் குள் அடங்கும்விதமாக திருவடிகளை நீட்ட. “குரை” என்பது பரப்பு மற்றும் ஒலி ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கும். (மண் கொண்ட கோல வாமனா) - த்ரிவிக்ரமனாக நின்று அல்லவோ அவன் அளந்தான்? இவ்விதம் உள்ளபோது, “வாமனன்” என்று ஏன் கூறினார்? அந்த வாமனனாக வந்த வடிவமே இவர் திருவுள்ளத்தில் ஆழமாகப் படிந்து நிற்பதால் ஆகும். “இந்திரனுக்கு ராஜ்யத்தை மீட்டுக் கொடுப்பதற்காக

இவ்விதம் வரவில்லை; அந்த வடிவழகை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதற்காகவே அந்த வடிவத்தை எடுத்து வந்தான்”, என்கிறார். இதுவரை ஸம்பந்தத்தை உரைத்தார்; இனி இத்தகைய நிலையானது அஞ்ஜலி மூலம் மட்டுமே கைகூடும் என்பதை உரைக்கிறார். (குரைகழல் கைகூப்புவார்கள்) - உனது திருவடிகளில் கைகள் குவித்து வணங்குபவர்கள் “கூட நின்ற மாயனே” என்று உன்னை உரைப்பர்; அல்லது “குரைகழல்கள் கூட நின்ற மாயனே” என்பர். திருவடிகள் அல்லவோ அஞ்ஜலியால் அடையப்படுவதாகவும், அந்த அஞ்ஜலிக்கு இலக்காகவும் உள்ளது? இந்த்ரனுக்கு அவனுடைய ராஜ்யமானது அந்தத் திருவடிகளால் எளிதாக அடையப்பட்டது போன்று, இவருக்கு அத்திருவடிகளின் அழகானது மிகவும் எளிதாக பெறப்பட்டது. அவனுக்கு ராஜ்யத்தைப் பெற்றுத் தருவதற்கு உபாயமாக இருந்த திருவடிகள், இவருக்குப் பெரும்பேறாக இருந்தன.

வ்யாக்யானம் - (மாயனே) “ஓரஞ்சலி மாத்ரத்தாலே த்வத் ப்ராப்தியாம்படியிருப்பதே! இது என்ன ஆச்சர்யந்தான்!”, என்கிறார். (விரை இத்யாதி) ஓரஞ்சலி மாத்ரத்தாலே உன்னை ப்ராபிக்கலாம்படி நீ இருந்தால், புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமை செய்யவிநே சேதநனாகில் ப்ராப்தம்; அப்படி செய்யப்பெற்றிலேனேயாகிலும். பரிமளத்தையுடையதான பூவையும் நீரையும் கொண்டு, “ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம்ஹிமஸீதேந வாரிணா” என்கிறபடியே வகுத்த அடிமை செய்யமாட்டிற்றிலேனேயாகிலும். (உன் உரைகொள் சோதித் திருவுருவம்) உரை கொள்ளுகையாவது “அது, அது” என்று வாய் புலற்றும்படியாயிருக்கை; “ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாம் பவந்கதா: ராமபூதம் ஜகத் அபூத் ராம ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி” என்னாநிற்பவர்களிறே. அன்றிக்கே, பேச்சுக்கு அவிஷயமான திருமேனியென்னுதல், மாற்றும் உரையும் அற்ற திருமேனியென்னுதல்; “சட்டுரைத்த நன் பொன்னுள் திருமேனி யொளியொவ்வாது” என்னக்கடவதிறே. (என்னது ஆவி மேலதே) இப்படி விலக்ஷணமான உன் திருமேனி என் ஸத்தையின் மேலது. ஸூரி போக்யமான வடிவுக்கு தாரகாதிகள் என் ஆத்ம ஸத்தையாவதே! “கலியர் சோற்றின்மேலே மனம்” என்னுமாபோலே. இவர்தாம் “அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம்” என்றிருக்குமவரிறே.

விளக்கம் - (மாயனே) - “ஒரு அஞ்ஜலி மட்டுமே உன்னை அடைவதற்கு போதுமான உபாயமாக உள்ளதே! இது என்ன வியப்பு”, என்கிறார். (விரை இத்யாதி) - ஒரு அஞ்ஜலி மட்டுமே கொண்டு அடையத்தக்கவனாக நீ உள்ளதால், அறிவு நிறைந்த ஒருவன் தகுந்த மலர்கள் போன்ற பலவற்றையும் கொண்டு உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் அவ்விதம் நான் செய்யவில்லை என்றாலும், பரிமளம் கொண்ட மலர்கள் மற்றும் நீர் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, யுத்தகாண்டம் (130-6) - ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம்ஹிமஸீதேந வாரிணா - பூமியை நீர் கொண்டு நனைத்து, பொரி மற்றும் மலர்கள் கொண்டு இரைத்து - என்பதற்கு ஏற்ப நேர்த்தியான கைங்கர்யங்களைச் செய்யவில்லை என்றாலும். (உன் உரைகொள் சோதித் திருவுருவம்) - “உரை கொள்ளுதல்” என்பதற்கு மூன்றுவிதமாகப் பொருள் கூறுகிறார். “அது, அது” என்று திருவடிகளையும் அவனையும் எண்ணி வாய் புலம்பியபடி இருத்தல்; யுத்தகாண்டம் (131-97) - ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாம் பவநகதா: ராமபூதம் ஜகத் அபூத் ராம ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி - இராமன் அரசாளும்தோது அனைத்து மக்களும் “இராமா, இராமா” என்றே உரைத்தபடி இருந்தனர். அனைத்து ஜகத்தும் இராமனின் ஸ்வரூபமாகவே ஆயிற்று - என்பது போன்று ஆகும். அல்லது சொற்களால் உரைக்க முடியாதபடி உள்ள திருமேனி என்று பொருள். அல்லது இன்ன நிறம் என்பது போன்று உரைக்கமுடியாத திருமேனி என்று பொருள்; திருவாய்மொழி (3-1-2) - சுட்டுரைத்த நன் பொன்னுள் திருமேனி யொளியொவ்வாது - என்றது காண்க. (என்னது ஆவிமேலதே) - இவ்விதம் அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட உனது திருமேனியானது எனது ஆத்மாவைக் காட்டிலும் எனக்கு மேலானது ஆகும். நித்யஸூரிகளுக்கு இன்பமாக உள்ள திருமேனிக்கு எனது ஆத்மா தாரகமாக உள்ளதே! பசி எடுத்தவர்களுக்கு எப்போதும் உணவின் மீதே சிந்தனை உள்ளது போன்று, இவர் தைத்திரீயம் - அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் - நான் இனியவன், நான் இனியன், நான் இனியன் - என்று உள்ளார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 10)

ஆகவே ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை - ஜகத் உத்பாதிகா சக்தி: தவ ப்ரக்ருதி: இத்யாதே ஸ ஏவ நாம ஸஹஸ்ரைஸ்து லக்ஷ்மீ: ஸ்ரீ: இதி கீர்த்யதே - இந்த ஜகத்தை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய உனது சக்தியே இங்கு ப்ரக்ருதி என்று கூறப்படுகிறது; ஆகவே பல நாமங்களாக “ஸ்ரீ, லக்ஷ்மீ” என்று கூறப்படுகிறது - என்றும், லக்ஷ்மீ ஸஹஸ்ரநாமம் (66) - மூலப்ரக்ருதி ஈசானீ - அவளே மூலப்ரக்ருதி மற்றும் அனைத்தையும் நியமிப்பவள் - என்றும், ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை- ப்ரக்ருதே: புருஷாச்ச அந்ய: த்ருதீயோ ந இவ வித்யதே - ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகியோரைக் காட்டிலும் வேறான மூன்றாவது வஸ்து என்று ஏதும் இங்கு அறியப்படவில்லை - என்றும் உள்ள நான்முகனின் சொற்கள் அனைத்தும், மஹாலக்ஷ்மீ மற்றும் நாராயணன் ஆகிய இருவரும், ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் (ஜீவாத்மா) என்பதான வெவ்வேறாக உள்ள விபூதிகளுக்கு அபிமானி தேவதைகளாக உள்ளனர் என்ற கருத்திலேயே கூறப்படுகிறது. ரஹஸ்யாம்நயத்தில், “ப்ரக்ருதி மற்றும் லக்ஷ்மீ ஆகிய இருவரிடமும், வித்யா என்ற பதம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது” என்று கூறப்படுகிறது; இதன் பின்னரும் இந்த இருவருக்கும் ஸ்வரூப ஐக்யம் உண்டு என்று கூறுதல் கூடாது; அதாவது ஸத்வகுணம் நன்கு வளர்ந்து, அதன் மூலமாக வித்யைக்குக் காரணமான சூழல் ஏற்படுவதால், ப்ரக்ருதியைக் குறித்து “வித்யா” என்ற சொல் கூறப்பட்டது; ஆனால்

மஹாலக்ஷ்மீ வித்யையை அளிப்பவள் என்பதால், அவள் விஷயத்தில் இந்தச் சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஒரு சிலர், “இருப்பு முதலியவற்றுடன் கூடியுள்ள பகவானே, லக்ஷ்மீ என்று கூறப்படுகிறான்”, என்றும்; ஒரு சிலர், “ஸ்த்ரீயாக உள்ள நித்யமான ஒரு சரீரம் கொண்ட பகவானே லக்ஷ்மீ என்று கூறப்படுகிறான்”, என்றும்; ஒரு சிலர், “அஸுரர்களை மயக்குவதற்காக மோகினி ரூபம் எடுத்தது போன்று, தனது இன்பத்திற்காக ஒரு சில நேரங்களில் அவன் பெண் வடிவை ஏற்கிறான். அந்த ரூபத்துடன் உள்ள பகவானே மஹாலக்ஷ்மீ ஆவாள்,” என்றும் கூறுகிறார்கள். இவர்கள் அனைவருமே (அல்லது ஒருவரே இந்தக் கருத்துக்கள் அனைத்தையும் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்), மஹாலக்ஷ்மியைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள ஜீவாத்மாக்கள் என்று உரைக்கின்ற அந்தந்த சாஸ்த்திரங்கள் மூலமே தள்ளப்படுகிறார்கள். உத்தர நாராயண அநுவாகத்தில் - ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ - பூதேவியும் மஹாலக்ஷ்மியும் பத்னிகள் ஆவர் - என்பதாகக் கூறும் ச்ருதிகள், பர்த்தா மற்றும் பத்னி ஆகிய இருவருடைய ஸ்வரூபமும் வெவ்வேறு என்று கூறுகின்றன. இங்குள்ள “காந்த: தே” என்பதிலும் பிரித்தே கூறப்பட்டது காணலாம்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்